

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Број: С1 З У 003096 13 Увп
Сарајево, 24.12.2013. године

Суд Босне и Херцеговине у Сарајеву у апелационом вијећу састављеном од судија др Бранка Мораита, председника вијећа, Срете Црњака и Звездане Антоновић, чланова вијећа, уз судјеловање записничара, Жанке Бајић, у управном спору тужитеља, Удружење грађана "Borba protiv корупције и БиН" - Transparency International БиН. које заступа пуномоћник

против одлуке, број: 01-50-2775-4/10 од 29.09.2010. године, тужене Босне и Херцеговине, Високо судски и тужилачки савјет Босне и Херцеговине, Сарајево, ул. Краљице Јелене бр.88, у управној ствари слободног приступа информацијама, одлучујући о захтјеву за преиспитивање судске одлуке – пресуде вијећа за управне спорове Суда Босне и Херцеговине, број: С1 З У 003096 11 У од 01.10.2013. године, у нејавној сједници одржаној, дана 24.12.2013. године, донио је слjedeћу

ПРЕСУДУ

Захтјев за преиспитивање судске одлуке се одбија.

Образложење

Пресудом вијећа за управне спорове Суда БиХ, број: С1 З У 003096 11 У од 01.10.2013. године, одбијена је тужба, којом је тражено поништење рјешења туженог Високог судског и тужилачког вијећа БиХ, број: 01-50-2775-4/10 од 29.09.2010. године, а којим је одбијена жалба на рјешење за приступ информацијама коју је поднио Транспаренцу Интернационал БиХ.

Првостепеним рјешењем тужене одбијен је захтјев за приступ информацијама који се односио на доставу копија годишњих финансијских извјештаја Председника Суда БиХ и Главног тужиоца Тужилаштва БиХ, те податке о броју иницијатива за покретање дисциплинских поступака против Председника Суда БиХ и Главног тужиоца Тужилаштва БиХ. У преосталом дијелу тражених информација, а које се односе на податке о одлукама ВСТВ БиХ које су донесене на основу иницијатива за покретање дисциплинског поступака против Председника Суда БиХ и Главног тужиоца Тужилаштва БиХ,

те податке о изреченим дисциплинским мјерама против истих, удовољено је захтјеву Udruženja građana "Borba protiv korupcije u BiH" - Transparency International BiH .

Против пресуде вијећа за управне спорове Суда БиХ, тужитељ је благовремено поднио захтјев за преиспитивање судске одлуке (у даљем тексту захтјев), ради повреде закона Босне и Херцеговине и повреде правила поступка.

У захтјеву тужитељ истиче како није исправан закључак суда да се тражене информације сматрају личним информацијама у смислу члана 3. став 1. тачка д) Закона о слободи приступа информацијама БиХ, те да је нејасно како је суд донио такав закључак када није спровео тест јавног интереса. Наводи да се тражене информације ни по својој природи, а ни по дефиницији не могу сврстати у личне информације. Сматра да побијана пресуда толерише кршење Закона о слободи приступа информацијама БиХ, као и кршење члана 10. Европске конвенције о људским правима и слободама, те се позива на пресуду Европског суда за људска права у Стразбуру број:48135/06 од 23.06.2013. године. Предлаже да Апелационо вијеће уважи захтјев за преиспитивање судске одлуке, укине побијану пресуду и предмет врати на поновно одлучивање, те да о трошковима поступка одлучи у корист тужиоца.

У одговору на захтјев за преиспитивање судске одлуке, тужена је предложила да се захтјев одбије као неоснован.

Вијеће Апелационог одјељења Суда Босне и Херцеговине је испитало побијану пресуду сходно одредби члана 53. Закона о управним споровима БиХ („Сл. гласник БиХ“, бр. 19/02, 87/07, 83/08 и 74/10) само у границама захтјева, па је одлучило као у изреци из сљедећих разлога:

Захтјев за преиспитивање судске одлуке није основан.

И по схватању апелационог вијећа, правилно је вијеће за управне спорове овог Суда закључило да тражени Годишњи финансијски извјештаји које су туженом поднијели Предсједник Суда БиХ и Главни тужилац Тужилаштва БиХ, а који поред износа које су наплатили, тј. примања њих самих, подразумејева и финансијски извјештај који укључује информације о брачном другу и дјечи с којом живе у истом домаћинству, а који посједују дионице или учествују у руковођењу приватним или јавним предузећима и удружењима, укључујући политичке партије, представљају информацију личне природе у смислу члана 3. став 4. Закона о слободи приступа информацијама у БиХ (Сл. гласник БиХ, број: 28/00, 45/06, 102/09 и 62/11), а којом одредбом је прописано да "лична информација" представља сваку информацију која се односи на физичку особу која се може директно или индиректно идентификовати чињеницама као што су, али није ограничено на идентификацијски број или физички, ментални, економски, етнички, вјерски, културни или социјални идентитет те особе. Осим тога, чланом 8. наведеног закона (изузетак код заштите приватности) је прописано да ће надлежно јавно тијело утврдити изузетак кад оправдано утврди да тражене информације укључују личне интересе који се односе на приватност треће особе.

Да би се удовољило захтјеву за приступ личној информацији, исти, између осталог, мора бити сачињен од стране физичке особе на коју се и односи или од стране законског заступника подносиоца захтјева или од особе коју је подносилац захтјева писмено овластио, сходно одредби члана 11. став 3. Закона о слободи приступа информацијама у БиХ, а што овдје није случај, те би, имајући у виду наведено, објављивање тражених извјештаја представљало повреду приватности треће особе у смислу члана 8. наведеног закона.

Тужена је евентуално могла издвојити и објавити дио тражених информација које се односе на плате Предсједника Суда БиХ и Главног тужиоца Тужилаштва БиХ на начин како је то прописано чланом 10. Закона о слободи приступа информацијама у БиХ, међутим, код чињенице да су плате носилаца правосудних функција регулисане Законом о платама и другим накнадама у судским и правосудним институцијама на нивоу БиХ (Сл. гласник БиХ, број: 90/05), дакле доступне су јавности, то би поступање на наведени начин било сувишно.

Разматрајући жалбене наводе који се односе на број иницијатива за покретање дисциплинских поступака против Предсједника Суда БиХ и Главног тужиоца Тужилаштва БиХ, а гдје тужитељ наводи да је достављање информација одбијено јер се тражене информације сматрају личним информацијама, те да није извршено испитивање јавног интереса, ово вијеће указује да се разлози одбијања овог дијела захтјева темеље на одредби члана 70. Закона о ВСТВ, а не на разлозима које наводи тужилац.

Наиме, одредба члана 70. став 1. цитираног закона прописује да су сви поступци или радње који се односе на наводе о повреди дужности или неспособности за вршење дужности, а које су подузете прије него што Уред дисциплинског тужиоца поднесе званичну тужбу, повјерљиве природе, осим ако се судија или тужилац на којег се наводи односе у писменој форми не одрекне права на повјерљивост. Такође, одредбом члана 71. став 1. Закона о ВСТВ је прописано да притужба или допис који заприми Уред дисциплинског тужиоца у којем су наведене повреде дужности од стране судија или тужилаца, као и информације прикупљене током истраге представљају тајну, изузев за Вијеће, по његовом захтјеву. Дакле, ради се о повјерљивим подацима који су као такви дефинисани посебним прописом, односно Законом о ВСТВ БиХ. Заснивајући своју одлуку на цитираним одредбама правилно је тужени утврдио да су информације везано за број иницијатива за покретање дисциплинских поступака повјерљиве природе, а што је јасно образложио и првостепени суд, те је и ове жалбене наводе ваљало одбити. Тужитељу су, по истом захтјеву, од туженог достављене информације о покренутим дисциплинским поступцима и изреченим дисциплинским мјерама у односу на предсједницу суда и главног тужиоца, јер су ови подаци доступни јавности.

Неосновано се у жалби указује и на повреду члана 10. Европске конвенције о људским правима и слободама, те се тужитељ погрешно позива на пресуду Европског суда за људска права у Стразбуру број: 48135/06 од 23.06.2013. године, а како би указао на њихову праксу везану за примјену члана 10. Европске конвенције. Наиме, у приложеној пресуди се није одлучивало о захтјеву који се односи на лична права појединца, већ се радило о уопштеној информацији, односно о броју људи (без навођења њихових

идентификационих података) који су били предмет електронског надзора, због чега је позивање на исту неосновано.

С обзиром на изнесене разлоге, апелационо вијеће Суда Босне и Херцеговине је захтјев за преиспитивање судске одлуке оцијенило неоснованим, те га је одбило примјеном одредбе члана 54. ст. 1. Закона о управним споровима Босне и Херцеговине („Сл. гласник БиХ“, бр. 19/02, 88/07, 83/08 и 74/10).

Записничар

Жанка Бајић

